

Тя е Алиса. Сякаш е Алиса в страната на чудесата... а тази страна е самият Живот! Със сигурност не е случайно, че носи това име. Мъдростта на майката сякаш се е проявила, чрез интуицията как да кръсти детето си...

С нея все още се познавам само чрез интернет. Но вече я познавам добре... За което – от сърце благодаря! Защото носи съкровища в себе си, като мнозина от нас, но се е осмелила да ги търси и разкрива пред света, макар и неоформени чрез професионален израз или реализация, а „просто“ изживявани чрез човешки живот, в който най-големите богатства са вярата в Бог (а след това – и в себе си, и в човека въобще) и децата, семейството – като Дар от Бога, който ни дава пълноценен Живот... стига да го потърсим.

Това е едно наистина специално интервю за мен, защото го проведохме по особен начин, в продължение на около месец може би, чрез редуване на въпроси и отговори като в истинска кореспонденция от едно време между двама души... За първи път проявих толкова настойчивост и търпение, за да осъществя интервюто, но знаех, че си заслужава, и че Алиса има желание да го даде, просто нямаше достатъчно време... Но намерихме подходящия момент и ето го – нашият малък подарък за вас, както се случи неслучайно, вярвам, тъкмо в Деня на християнското семейство. Не бих могла да ви честитя този празник по по-подходящ начин! Вярвам, че ще намерите нещо ценно за себе си, четейки отговорите на Алиса, които следват... А за мен най-голямата награда е това, което тя ми сподели веднъж /цитирам по памет/: „Твоите въпроси са като благословия за мен“...

В този мрачен ноемврийски ден - ето един истински слънчев лъч от думи и образи...

Кои са най-хубавите моменти или периоди в твои живот досега?

Ако говорим за период, не помня да съм имала по-хубав период от настоящия. За разлика от всички минали периоди, сега имам една трудно обяснима... може би широта или и аз не зная как да я дефинирам. Някак, на мястото на лимитите и потиснатостта ми, дойдоха надеждата, мечтите и увереността. Вероятно поради зрялата ми възраст, усещам, че знам коя съм, какво харесвам и какво - не, повече от всякога. Иначе щастливи моменти съм имала немалко, особено в тийнейджърските ми години, когато авантюристичното и

безгрижното в живота ми доминираха. Тръгвах с приятели, а понякога и сама, към морето, без багаж и пари, без планове и транспорт... буквално с един спален чувал и малка раница - с малко бельо за смяна и 2-3 дрешки. Понякога дори без чувал. Пътувахме на стоп, или във влак без билет; обикаляхме цяла България, сприятелявайки се с най-различни необикновени хора, с които бяхме като от едно семейство. Макар и непознати се чувствахме много близки. Беше някаква идилия! Усещахме се свободни, различни... някак, сякаш над нещата от този свят, над грижите, теготата на монотонното ежедневие и всички онези условности на възрастните. За съжаление, аз, като много други объркани момичета с все още неизградена ценностна система, се гмурнах с главата надолу, дълбоко в наркоманията с всичките придружаващи я кражби, просия, проституция, измами и изнасяне на всичко, което може да се продаде, от къщи. Така от свободна станах зависима. Сега 20 и няколко години по-късно, макар и угрижена и с бремена, които понякога едва нося, съм... извън безпътицата, придружаваща младежките ми години, въпреки приключенския им характер. Щастлива съм, макар и невинаги радостно-позитивна, понеже ги няма ограниченията на малкото ползрение, неувереността, зависимостта и онова егоистично, неосъзнато поклонничество пред "бога" на моментните удоволствия. Настоящото за мен е също така и време на преоткриване на нови и нови хоризонти – бездна, която не свършва, точно както и безкрайността. А най-вече съм щастлива, понеже имам Любовта в лицето на Бог и семейството ми. Периодът, в който се намирам е семпъл и привидно обикновен, но е може би най-хубавият и реален период измежду всичките ми периоди за 40 години живот, който съм живяла.

А кои бяха най-трудните?

Ако говорим за трудни моменти или периоди, не помня някога да ми е било лесно. Дори в най-волните ми години, когато нямах никакви грижи, пак имах бремена, макар и коренно различни от настоящите - малоценност, депресивни състояния, безпътица... Постоянно търсех себе си. Търсех и нещо повече от онова, което сетивата ми достигаха, някаква дълбочина, виждане отвъд видимото. От само себе си разбирах, че има духовен свят, неуловим за сетивата. Мисълта за него до голяма степен осмисляше живота ми. Виждаше ми се някак крайно недостатъчно и повърхностно да вярвам, че всичко се свежда до видимото. Интересувах се от окултизъм, магьосничество... всичко, което води в някакви духовни измерения. Мечтаех да срещна учител, като Дон Хуан от разказите на Карлос Кастанеда. За щастие, мечтата

ми не се сбъдна. Всичко това + някои халюциогени, с които се опитвах да отворя духовните си сетива, обладаваше мозъка и осезанията ми и ме вглъбяваше до лудост навътре в мен. Малко по малко тази нечиста духовна сила, ако мога така да се изразя, вземаше надмощие над възприятията ми и контролираше ума ми. Това вероятно беше пикът на тежките периоди и състояния в живота ми, макар че тогава, покрай омайването, под което през повечето време се намирах, да не го осъзнавах достатъчно. Всъщност май изобщо не го осъзнавах, само някъде там, много дълбоко в себе си знаех, че съм вързана от нещо много противно, но определено не исках да си го призная. Години по-късно разбрах реално в какво съм се била въвлякла и какво то ми е причинявало.

В какво вярваш?

Вярвам в онези неща, които не се виждат, но ако човек е достатъчно искрен със себе си, не би могъл да ги отрече. Това са реалности, които се виждат само със сърцето и макар да няма доказателства за тях, реално са неопровержими. Вярата ми е едно дълбоко убеждение, което не зависи от мен, а само от избора ми да се съглася с нея. Тя идва някак отгоре, независимо от моите усилия, предразсъдъци или желаниа. Нерядко съм била предубедена и съм се опитвала да си внушавам разни неща, които са ми звучали правдоподобно, често съм се заблуждавала за едно или друго, но рано или късно Истината е успявала да разплете възлите на заблудата и да ми се разкрие, поне дотолкова, доколкото съм била готова да я приема. Всеки си има някакви заблуди, които го карат по някакъв начин да се чувства добре, по-сигурно, стабилно... и това донякъде е добре, понеже понякога, ако в неподходящото време отнемеш от някого заблудите му, той може тотално да рухне, изгубвайки се в една реалност, за която не е подготвен. Вярвам, че най-големият враг на Истината е Предубедеността. Тя би могла да бъде мощно оръжие в ръцете на утописти и властолюбиви хора с повече средства и влияние, понеже склонните да бъдат неискрени със себе си (предубежденията са форма на самозаблуда) са слаби хора и съответно податливи на сплашване, контрол и манипулация. И не на последно място вярвам в Истината с главно И, в Живота с главно Ж, в Пътя с главно П... тоест в разпнатия и възкръснал Господ - Любовта, която е извън всички рамки на човешкото себично... бих го нарекла самозадоволяване, понеже в основата на земната любов стои една лична необходимост и нейното снабдяване (човешката любов цели да се чувства човек по-добре, докато Божията мисли за другия и е саможертвена). Вярвам в Духа на

Живота - Светия Дух, също и в Отец - Създателят на всичко видимо и невидимо. Вярвам в думите на Бог - писаното послание от Него до нас, наречено "Библейски писания". Вярвам също и в богоподобната (добра, любяща, милостива и простителна) природа на човека, макар и изцапана, и доста осквернена от греха. Мога още много "вярвам" да изреждам, но ще спра дотук, за да не стана отегчителна.

Вярваш ли в хората? А в себе си?

Да, определено вярвам в хората. Както писах и в предишния отговор, вярвам че те, тоест ние сме създадени по образа и подобие на Бог, тъй че няма начин да не вярвам и в себе си, и в останалите човешки същества. Въпреки Адамовата ни природа, тоест старото плътско естество в нас, което е буквално пристрастено към греха; въпреки че най-голямото зло, всички извращения и зверства идват именно чрез хората; въпреки че има огромно число хора, които дотолкова са видоизменили същността си, че са се превърнали в олицетворение на дявола.... все пак вярвам, че дори в най-големия звяр, някъде дълбоко в закоравялата му сърцевина, докато е жив, съществува частица от някой, за когото Христос се е жертвал на кръста и само ако приеме подаръка Му, само ако реши да каже "да" на животопроменящата сила на Божия Дух, може да бъде възстановен до истинската си, богоподобна същност. Трудно мога да се уповавам на човек или дори на себе си, понеже слабостите са присъщи на всички ни, но все пак вярвам че си заслужаваме.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Вероятно най-истинската ми мечта, макар и твърде лична, и егоистична в известен смисъл, е за онзи отрязък от земния ми живот, когато ще ми липсва грижата за децата. Мечтая, когато те са вече големи и градят свои семейства, а ние с мъжа ми имаме достатъчно свободно време, да обикаляме света, да четем развлекателна литература, аз да правя научно-популярни филми, да снимам, рисувам, пиша... все неща, които с настоящите ни грижи трудно си позволяваме. Иначе мечтая децата ми да бъдат щастливи и обичани, да станат стабилни личности, всеки движещ се в заложибите си, с широки сърца, критично мислене, непримирим дух... Не мечтая за съвършен свят. Светът винаги ще има недостатъци... до времето когато ще бъде подновен, като стара дреха. Един непоправимо счупен свят не може да бъде усъвършенстван. Но пък искрено вярвам, че

може да бъде обновен, а как точно - може би само Бог знае. Мечтая за повече сърдечни хора с отворени сърца, искрено обичащи се едни други, свободни от дребнавости, злоба, интриги, омраза, себичност... но не вярвам в утопичните идеологии, които ни предлагат решение, изискващо определени действия и съответно постоянно провалящи се, понеже никой не прави това, което трябва, тъй че всеки е виновен по презумпция. Това е нещо, което намирам за изключително безсмислено - нещо като строежа на Вавилонската кула, която хората опитали да построят, за да стигнат до небето, но без да се допитват до Бог какво Той мисли по въпроса и какъв е неговият начин.

На какво се надявам... Надявам се някак нещата да се случват отвъд моите/нашите възможности, усилия и ограничения. Наясно съм, че стойностните неща се случват с много труд, но все пак не всичко зависи от нас, пък и понякога именно нашето упорство в дадена насока и по даден начин, по-скоро възпрепятстват нещата, отколкото да ги придвижват напред. Тъй че и надеждите ми отново опират до упованието ми в Бога. Може би за някого би прозвучало фанатично, но постоянно виждам контролиращи и не чак толкова контролиращи, уплашени хора, които полагат почти нечовешки усилия, за да постигнат "доброто", което те виждат като такова. Те просто си блъскат главите в непробиваеми стени и спират чак, когато болката стане непоносима. Тяхното и нашето ползрение е ограничено и съответно това, което виждаме като най-добро, далеч не е толкова добро. И често, точно когато пуснем нещата получаваме истински добрия отговор.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Времето е едно от онези неща, с които все не успявам да намеря общ език. Преди все търсех начин да го убия и вероятно съм го наплашила здраво, понеже сега все го гоня и в редките случаи, когато го стигам пак не е всеотдайно към мен, а някак държи взаимоотношенията ни в тесни рамки. Липсва ми доброто приятелство с времето и взаимните ни почивки, развлечения, творчество, култура... Периодът, в който се намирам, вярвам временно (все някога ще намеря начин да се спокоя с времето), е твърде фокусиран върху оцеляването на дома ми и всеки откраднат миг свободно време гледам да го подаря на децата и семейството си. Моментите, в които все пак намирам малко време за себе си, най-често прекарвам хаотично и неползотворно. Хаотичността е един от големите ми недостатъци, с които се боря. Най-много ми тежи, че твърде рядко се виждам с баба ми. Конфликтът ми с времето ме изцежда и аз все не успявам да смогна с

ангажиментите си, а тя е в края на живота си. Това е нещо, което намирам, ако не за непроситимо, то за недопустимо. И все пак го допускам. Общо взето не съм от най-силните, волеви личности. Може би затова времето не ме харесва.

Важна ли е прошката в твоя живот?

За прошката в моя живот... мисля че е животоспасяваща, без да преувеличавам. Има случаи, когато нещо се случва, някой ме наранява, или ми причинява нещо ужасно и естествената ми реакция първоначално е негативна, а после оставям нещото на заден план и то изчезва от полезрението ми. Него сякаш го няма, но то стои там, скрито някъде в мен и неосезаемо гние. Това в един момент би могло сериозно да осакати вътрешния ми човек и колкото по-голямо е причиненото зло, толкова по-големи поражения поражда. Точно тук идва мястото на прошката. Когато простя, аз спирам да държа гниещото зло и правя място на възстановяването и изцелението, а също и се доверявам на Справедливостта - да действа независимо от мен. Смирявам се, така да се каже, признавам себе си за недостатъчна, понеже, нито имам способността и силата да въздам справедливо възмездие, нито мога да видя човека, причинил болката ми адекватно, за да имам точни везни (болката замъглява вътрешното зрение и колкото по-голяма е тя, толкова по-неясно виждаме), пък и не е моя работа да отмервам за друг. Моята работа е да пазя сърцето си, а виновникът има кой да го накаже, дори по-добре от мен. И друго - непросителността не наказва никой друг, освен собствените ми, и без друго накърнени, чувства. Прошката, от своя страна, има изцелителна сила, и когато простя, аз отварям сърцето си и допускам тази сила да работи в мен. С това по никакъв начин не оневинявам виновника. Има един стих по този въпрос, който съм приела за свое верую: "Но: Ако е гладен неприятелят ти, нахрани го; ако е жаден - дай му да пие; защото това като правиш, ще натрупаш жар на главата му." И понеже съм човек, който ненавижда лицемерието, се налага да добродетелствам спрямо неприятеля си от сърце, което предполага чистосърдечна доброжелателност, а дали и доколко жар заслужава той, оставям да прецени Този, който единствен преценява безпогрешно - хем справедливо, хем милостиво и с любов. Освен това, като се замисля самата аз колко жар заслужавам и колко милост искам да получавам, си давам сметка, че вероятно и при другите е така. Тъй че предпочитам да избягвам да съдя, за да не бъда и аз съдена. Още едно мое верую ще си позволя да цитирам: "... с каквото съд съдите, с такъв ще бъдете съдени; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се

отмери." Още една причина да предпочитам да оставя съда в ръцете на Бог.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?

Живея в настоящето. Бъдещето никой не знае дали и колко ще трае, макар да се надяваме, да вярваме, да мечтаем... А миналото си е минало, него го няма вече. То хвърля светлосенки върху настоящето, често необективни, леко идеалистични, понеже времето изглажда спомените. Бъдещето от своя страна, макар и неясно, допълнително обогатява настоящето, с авантюристичния си характер (бъдещето е най-големият авантюрист - винаги извън рамките на предвидимото и пълно с вълнуващи възможности). То хвърля върху настоящето цветните отражения от мечтите ни за него, и така прави днешния ден още по-красив.

Харесваш ли нашето време?

Намирам времето, в което живеем, за странна смесица от добри и не особено добри промени. Не ми е много симпатично, но си давам сметка, че предишните етапи от съществуването на човечеството далеч не са били по-добри, макар сега някои от тях да ни изглеждат романтично. Вероятно е някакъв антипатичен етап от човешката история, нещо като пост-травматичния стрес, дошъл в нечий живот вследствие на тежки преживявания. Това важи в пълна сила за България и Балканските народи, поради деформацията от тоталитарния режим, от който излизаме. Наблюдавайки по-глобално историята, можем да забележим, че преминавайки през много възходи и падения, все пак човекът се развива възходящо.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

За последните 15-тина години смених 3 града тук, в България... Накрая възнамерявах да се преселя в Англия, но минавайки пътьом през родния ми град, усетих, че може би няма място на света, където бих се чувствала по на мястото си. София е дестинацията, за която спокойно мога да кажа, че обичам, въпреки огромните ѝ недостатъци.

Това, разбира се, е погледнато през погледа ми сега. Има толкова много места, които не съм видяла...

"Ще ида ли в Бразилия,
Бразилия,
Бразилия?
Ще видя ли Бразилия,
преди да остарея?" ...

Ако един ден мога да си го позволя, ще обикалям света и ще правя научнопопулярни филми. Много бих искала също да отида в Барселона, Флоренция, Венеция... Не знам дали бих си простила, ако не видя на живо Нова Зеландия. Като се замисля, бих искала да обиколя всяко кътче на света, излъчващо идентичност и необикновена атмосфера. Не знам дали това е постижимо. Най-лошото на мечтите е, че понякога се простират твърде далеч и си остават просто блянове, но пък знае ли човек... Надеждата умира последна.

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши ми го с три думи.

Обичам Живота. Точно в сегашния ми период, за мен Той е глътка въздух в морето от грижи. Животът е... нещо повече от движение, той е синът на Любовта. Бих го определила като да Бъдеш, да Си.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

За мен красивата гледка се определя от атмосферата, не толкова от мястото. Обичам семейната атмосфера, когато с децата и мъжа ми сме заедно в непринуден разговор, или вечер, когато, макар и пряко сили и с известна доза нежелание, отивам в стаята на децата и заедно измисляме приказка, или започвам да чета от Библията и всички започват да ме прекъсват с въпроси... И от дума на дума стигаме до неочаквани изводи (стига само някой изморен и в по-раздразнително настроение да не стопира разговора). Обичам приятелската атмосфера – тази, в която цари свобода и няма изисквания, очаквания, план-график... Обичам също улицата с всички нейни динамики, уличните артисти, скейтърите; малките градски улички с котки навсякъде; или пък приказната атмосфера по време на буря; талазите мъгла край някое езеро; необятното море в облачен ден... Има и още много, но ще спра дотук, за да не съм твърде многословна. :)

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Вероятно навсякъде, стига да има хора, с които да се чувствам от една кръвна група. Когато преди 6 години отидохме да живеем във Варна, там не познавахме никой. После се запознахме с хора от "ъндърграунда" и сред тях се чувствахме наистина топло. Един хардкор-пънк вокал ни покани на свой концерт. На входа ни посрещна с топла прегръдка. Запознали се с мъжа ми покрай бедствието в Аспарухово - бяха отишли да помагат на бедстващите. На друг техен концерт поздрави семейството ни с песен. Ние почти не се познавахме, но при тях се чувствах наистина уютно, като у дома си. Сега в София така се чувствам с други мои приятели. Също се чувствам много у дома си на едно място, където има скейт-рампа и понякога правят шкембе чорба. Ние си прием кафето или чая, а децата тропат със скейтовете, но това не смущава никого, понеже мястото е направено точно за това. Няма раздразнени посетители, няма забележки. Отскоро го открихме и аз се влюбих от пръв поглед в това място.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Да не се повтарям... Упованието ми в Бог е нещото, което ме придвижва напред и ми помага да премина през всичко. Както казва цар Давид: "Да! И в долината на мрачната сянка ако ходя Няма да се уплаша от зло; Защото Ти си с мене..." Всичко друго е преходно. Може да го има и после вече може да го няма. Моите сили, способности, познания, усет и прочие са ограничени, и често измамливи. Чуждите също. Само Бог, макар и често да не отговаря на очакванията и желанията ми, винаги е насреща, готов да откликне на вика ми към Него и да обърне всички неблагоприятни фактори, за добро и в моя полза, поради любовта си към мен/нас.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

На първо място, това беше майка ми, която за съжаление вече не е между живите. С нея бяхме много близки. Израснах без баща - родителите ми бяха разведени и се бяха споразумяли баща ми изобщо да не идва да ме взима или вижда, тъй че тя представляваше всичката сигурност и топлина за мен, каквато обикновено е семейното огнище за децата. Освен че страшно много ме обичаше, тя беше и много красива и харизматична (поне в моите очи), тъй че попивах от нея всичко, което можех. Другите хора, оказвали безотказна подкрепа и грижа в живота ми, са родителите на майка ми. Дядо ми до края на живота си беше на разположение за финансова подкрепа в случаите,

когато изпадах в нужда. Той и баба ми бяха близо до мен и преминаваха с мен през всичко, като се започне от мрачното ми и самотно детство, изпълнено с необяснима тъга и депресия, mine се през бурните ми тийн години и многобройните опити на въпросните родители на майка ми да ми помогнат да спра наркотиците и да намеря пътя си в живота, и се стигне до първите ми години като вярваща, когато в незрялостта си и първата си ревност бях арогантна и нетолерантна към всичко и всички, които не бяха в унисон с вярата ми. После вече се запознах с Петър и малко по малко той зае мястото на най-блиък човек, подкрепа, грижа, приятел и любим, на когото имам пълно доверие (поне дотолкова, доколкото на човешко същество може да се вярва). Сега всеотдайно ни подкрепя неговата майка и до много голяма степен баща му, които, въпреки заетостта си, намират начин да ни помагат винаги и както могат. Това, разбира се, е взаимно, или поне се стремим да бъде така.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

О, определено да! Не знам дали и доколко е възможно, но имам надежда, че поне с част от недостатъците си мога да се справя. Бих искала да бъда по-подредена и спокойна. Също и значително по-сдържана в някои ситуации.

Намерила ли си призванието си?

Да, мога да кажа, че намерих най-голямото си призвание - майка и съпруга. Останалото по-скоро мисля, че съм го пропуснала. Вярвам, че всеки човек има множество различни заложби, някои от които би могъл да избере да развие в подходящото за това време. Когато някой пропилее времето си, приоритетите се променят, променят се и отговорностите. В моя случай, можех да се образовам в сферата на изкуството, да речем, и да стана дизайнер, било то интериорен, моден, рекламен... Можех също да използвам и любовта си към животните и онези мои качества, които ме правят емоционално непоклатима при гледки, от които други биха припаднали и можех да уча ветеринарна хирургия, например. Вероятно щях да откроя и развия и други свои дадености, ако бях използвала времето си тогава, когато го имах на разположение. Сега приоритетите ми са други. Децата и тяхното развитие, образование, здраве и израстване са на преден план в живота ми, и ни се налага, на мен и мъжа ми, който също навремето е пропилял възможностите си, да вършим черноработнически труд, за

да оцелеем, понеже реално нямаме почти никакви развити умения. Това е вероятно и най-ценното нещо, което наркоманията ми отне.

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Когато ножът опре до кокала, всеки се страхува. Може да е неоснователно, но страхът е там, като огромен и непобедим гигант. Навремето имах доста сблъсъци със смъртта, както лични, така и отстрани – покрай мои приятели и познати. В ръцете ми хора са изпадали в безсъзнание и чувството, породено от неизвестността - дали ще се събудят, трудно може да се опише с думи. Тогава не вярвах в нищо и темата за отвъдното ми беше напълно неясна, но може би, защото тогава живеях някак като в сън, не се страхувах от смъртта, макар да не знаех какво следва после. Сега, 20-тина години по-късно имам дълбокото и сякаш непоклонимо убеждение, че Бог има за мен, както и за всеки, който приеме Него и неговата заместителна жертва на Голготския кръст, нов вечен живот, без скръб, страдания, болка и всичкото зло, за което можем да се сетим, а също и нови нетленни тела. Вярвам и в Новите небе и земя, за които говорят библейските текстове. И все пак, в онези моменти от моето минало, когато съм усещала смъртта близо, съм изпитвала страх, и то доста силно.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Движението, вятъра, красотата, изразена чрез нечие творение - театър, картини, хардкор, пънк и рок музика... Всъщност, като се замисля, май музиката е първостепенна. Дори когато нямам на какво да я слушам, тя е в главата ми. Почти нямам тихи моменти. За да бъда изчерпателна, ще добавя и това, че особено съживяващо ми въздейства противопоставянето срещу наложените от някого ограничения, които не намирам за приемливи. Всяка разбита рамка ме кара да се чувствам изключително жива! ...И не на последно място е смехът. Той може да ме изкара и от най-дълбокото униние. В това отношение децата ми допринасят особено много. Те имат уникално чувство за хумор!

Какво е за теб самотата?

Неизбежна депресия. Това е за мен самотата. Поне в детството ми беше така. Тогава много страдах от самота. Когато чуя думата

"самота", в спомените ми изникват едни дълги и тягостни дни, месеци, години... Крепеше ме единствено мисълта, че нещата ще се обърнат и някак ще стане така, че да имам приятели. Същевременно тази мисъл се превърна за мен във фикс-идея - единственото смислено нещо, за което мислех, но някак винаги недостижимо. Имах твърде ниско самочувствие и никакви стремежи. Мечтаех за компания, с която да се забавляваме и за някой, с когото да сме влюбени един в друг. Нищо не ме вдъхновяваше, няхах интереси. Парадоксалното е, че в живота ми имаше деца на моята възраст, с които играехме, карахме колела, правехме щуротии, но в един момент тъкмо аз прекъснах взаимоотношенията си с тях, понеже ми се струваха малки и безинтересни. Някакво несъвместимо съчетание от чувство за малоценност и гордост се съюзи с идеалистичната ми представа за приятелски кръг, доминиращ над всичко останало, и ме вкара в мрачните дълбини на самотата. Години по-късно усетих нещо подобно, когато със семейството ми живеехме в Перник, и макар заобиколена от добри хора, чувствах задушаващата липса на себеподобни. Това, плюс безгласното отхвърлящо отношение на местните, което усещах, макар и да не го показвах видимо, ме доведе до непоносима депресия, от която много трудно излязох. Много е вероятно чувството за отхвърляне да е било повече в моите представи, отколкото реално. Пък и имаш семейството си. Въпреки това самотата беше там и тежеше нетърпимо.

Какво ти дава представа за вечност?

Не знам... то е някакво вътрешно усещане. Не мога да си представя, че животът е тук и после го няма. Изглежда ми неистинско. Всичко, което ме заобикаля - цялото земно творение - говори за вечността, макар живата природа да е подвластна на смъртта. Но дори тогава кръговратът на живота разказва за един безкраен низ от жизнени динамики, който никога не стихва.

Какви чувства изпитваш най-често?

Преобладаващи в живота ми през последните години са мирът и увереността, но те са по-скоро състояние, което не зависи от моментните чувства. Иначе най-често изпитвам радост, гняв, тъга, меланхолия, по-рядко страх, отегчение и неудовлетвореност, а най-рядко - вина. Завистта, ревността и злобата не са ми присъщи.

Имам и едни трудно определими чувства, които изпитвам често. Те са позитивни и се пораждат от излъчването на дадена обстановка – от атмосферата около мен, така да се каже.

Какво е щастието за теб? Опиши ми един свършен ден...

Това е може би най-трудният въпрос дотук. Определено ще трябва да вложя много фантазия, за да отговоря, понеже в настоящата земна реалност, такава нещо като свършенство не съществува. Щастието зависи от нуждата. Ако съм преуморена да речем, свършеният ден за мен ще е свързан с тишина, спокойствие, морски бриз, слънце, тиха музика... В друг случай това би бил ден изпълнен с динамика, приятели, смях... Но при всички положения водещото за мен е усещането за свобода.

Човек се чувства щастлив, когато е удовлетворен, било от собствените си постижения или от тези на хората, които обича. Тъй че се предполага да има много действие в деня му, за да е щастлив. Ако говорим за свят без скръб, болка и умора, тоест за бъдещия свят, на който се надявам - представям си денят там, изобилстващ от творчески динамики, нови и нови постижения... Представям си свят, който е едно невероятно красиво творение на Бог и на нас, хората, което постоянно се разгръща, расте и усъвършенства... Без край, без горна граница, без лимити... Всеки, бидейки въввлечен в онези неща, които му доставят най-голямо удоволствие и радост.

Един ден се бях замечтала и си представих, че създавам пространства, които представляват нещо като абстрактни триизмерни, или ако включим и факторът време – четириизмерни картини, в които ценителите на подобни творби, се разхождат и участват, променяйки ги, според собственото си моментно усещане. Подобни творчески открития, развиващи се постоянно, биха ми носили истинско удовлетворение и съответно биха ме правили щастлива.

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Забелязала съм, че децата не обичат съвети особено, а възрастните още по-малко, тъй че избягвам да съветвам, освен в случаите, когато някой лично ме е питал. Все пак за тези, които биха се поинтересували, бих им казала - бъдете искрени със себе си, дори когато това ви причинява болка и ви кара да се чувствате така, сякаш

светът се свива под краката ви. Когато реалността е брутална, истинската картина за вас, или за тези /това/, които /което/ обичате е отчайваща... Но не спирайте да търсите истината, сурова и реална, без "подсладители", "подобрители", "консерванти"... такава, каквато е. Дълбоко в сърцето си, човек има усет и единствено самозаблудата, под една или друга форма, може да го притъпи, изкривявайки реалността. В този контекст ще добавя и още един любим стих: „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.“

Какво може да те разплаче?

Ами аз съм доста ревлива. Децата ми понякога се шегуват с мен, когато гледаме нещо с едва доловим драматичен нюанс и казват: "Сега мама пак ще се разплаче". Разплакват ме истинските житейски истории, било то споделени устно или писмено; на живо или на филм, постановка, книга, интервю... Понякога, когато гледам видеа, които децата ми и техните приятели са си правили, ми се доплаква. Не защото правят нещо лошо, а някак, заради усещането от взаимоотношенията им, атмосферата на свобода и вдъхновяващите тийнейджъри с тяхните скейт-трикове и противопоставяне срещу враждебно настроени към тях възрастни, охранители, полицаи и прочие, събуждат в мен едни такива трудно обясними, съзлививи чувства на удовлетворение с елементи на гордост и умиление, от това, че децата ми имат и са всичко това. Понякога ме разплакват и успехите им, особено когато са изглеждали невъзможни или са били постигнати с много усилия.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Пак децата са основните причинители. :) Не се сещам за нещо по-усмихващо от децата, не само моите, но и по принцип. Винаги съм се чудила на хората, които подминават с равнодушен поглед дете. А и тийнейджърите, и те често ме усмихват. Също и романтичните гледки, милите баби и дядовци (има и озлобени, те не ме радват) и хубавият хумор (не циничен).

*Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той?
Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?*

Има ли и такива с нареден житейски пъзел? Сигурно им е много скучно. :)

Какво обичаш и цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Най-голяма благодарност чувствам за хората, които обичам, от които на първо място - за мъжа ми и децата ми. Също и за това, че някак, въпреки моите предубеждения и цялото ми философстване срещу Бог, Той успя да ме достигне и да стане реалност за мен. Трудно мога да си представя как бих живяла без упованието ми в Него, увереността и мира, които ми дава.

То, всъщност, последното е първо, понеже без Бог нямаше да го има останалото, а и да го имаше - нямаше да мога да го оценя, най-вероятно.

Дата на интервюто – 21.11.2018

~

Допълнения с днешна дата – декември 2022:

- *Намерила ли си призванието си?*

Част от моето призвание преминава през настоящата ми работа като барман в един Блус бар. Чувствам това наистина като призвание, не просто като работа сред хубави хора и музика, носеща удоволствие. Онези моменти, когато някой споделя нещо или излива сърцето си, страданията, мислите... а аз го изслушвам... Разбира се, невинаги се получава, но е страшно удовлетворяващо, когато видиш че си донесъл утеха, надежда и разбиране за някого. А и то е взаимно, това е взаимоотношение, в което всеки черпи от другия и дава от самия себе си. Живата музика пък... тя понякога е по-силно изживяване и от секса. Понякога се чудя как мъжът ми не ме ревнува от музикалните ми преживявания в бара. Това с барманството, също както и любовта в лицето на семейството ми, е и една моя идилична, детска, сбъдната мечта.

- *А какво те кара да се чувстваш жива?*

Хората, преди всичко останало. Общуването с тях. Те са уникално нещо! Всеки е една отделна реалност, различна от всички останали. Също онази интимна връзка с Бог, когато опитвам да се настроя на Неговите честоти, споделяйки Му личните си терзания и вслушвайки

се в това, което Той има да ми каже. Колкото мога да уловя – приемам дирекция, мъдрост, утеха и всичко, от което се нуждая, за да съм жива. Това взаимоотношение е по-животворно от всичко друго!

- *За какво мечтаеш?*

Друга моя мечта, която на този етап съм оставила да умре, като семе в пръстта, преди да покълне. Тя е свързана с вярата ми в Бог. Понеже най-съществените промени в живота ми се случиха посредством протестантската църква, а и мъжът ми доста години пастируваше такава, една от мечтите ми е за Ъндърграунд църква, но не в контекста на църквата – такава, каквато я познаваме, а нещо коренно различно. В сърцето си виждам църква без стени, извън моделите и структурите с които сме свикнали. И не че има нещо лошо в познатите ни вече църковни порядки, било то католически, православни или протестантски. Просто в днешния свят има място за много и различни форми. Та това са просто форми, в крайна сметка, нали съдържанието е важно! Най-вдъхновяващото за мен е, че не виждам нашите нови и бъдещите ни приятели между 4-те стени на църковни помещения, слушащи проповеди и хвалещи Бога, а по-скоро на улицата, по градинките, скейт парковете... Църковните събрания в познатия ни досега вид може изобщо да липсват, а проповедите и поученията да бъдат заменени с жива, реална комуникация... Виждам приятелски кръгове с предадени на Бог сърца, изпълнени с откровение и разбиране за Неговите динамики. Виждам петкратни дарове на служение, екипиращи и изстрелващи в съдбите им тези бъдещи светии и следващите, които ще дойдат след тях; наместо църковно, доживотно „дундуркане“ на зрели, още по-зрели, че и презрели вярващи „кърмещи се“ в църква до „дълбока старост“, но някак никога не достигащи до онова духовно пълнолетие, за което говори Словото. Виждам изпълнени с Духа личности, непреставаци да се събират заедно, движени от спонтанност и искреност в Божиите пътища и воля. Виждам ъндърграунд-хора, пълни с грижа за околните. Виждам спонтанност вместо програми. Виждам сърца, неподвластни на фалша, властолубието, изкуствените структури, комерсиализма... борещи се срещу неправдата. Виждам свободни личности, носещи свобода във всяка сфера, от живота, във всеки аспект, в който думата "свобода" би могла да съществува. И всичко това супер много ме вдъхновява!

Сега, години след зараждането на тази моя мечта, вижданията ми са малко по-различни. Давам си сметка, че няма съвършен модел, но Създателят използва всяка възможност, за да разширява Царството си на Земята, а моделите всъщност са от много малко значение. И все пак вярвам, че основното от видението ми е мечта от Небето, която в моя

живот тръгва от дома и децата ми. Понастоящем, те са моята ъндърграунд църква, макар и често в раздори, егоизъм, грешни опитности... и всичко онова, което се поражда в сърцето на един тийнейджър, отдалечаващо го от Божиите идеали. Ние, семейство Пееви, сме една малка частица от църквата (тялото Христово). Една малка ъндърграунд частица, принадлежаща на Небесния Отец, която се преобразява, променя, расте и търпи развитие. Само не и извън Него, понеже реално там няма нищо стойностно, само лъскави опаковки, прилъгващи с блясъка си, но лишени от добро съдържание. А защо Ъндърграунд? Просто това е културата, до която сме най-близо, нашата земна "порода", така да се каже.

Фотографии: Иво Орешков и личен архив на Алиса

Източник – „Един от нас споделя“:

http://www.oneofusshares.com/2018/11/blog-post_21.html